

Výprodej víry

Na náměstí se objevil stánek, nad nímž ve větru vlála zvláštní reklama: VÍRA. Zvědavci byli informováni o tom, že bylo objeveno zapomenuté skladiště víry a ta se teď bude rozdávat každému, kdo projeví zájem. Každý dostane obálku, ale nesmí se hned do ní podívat. Musí si ji dobře schovat a otevřít ji může až doma, když on nebo někdo z blízkých bude potřebovat pomoc.

Zájemců se našlo víc než dost, jenže nikdo z nich se neuměl ovládat. Všichni byli zvědaví nebo zapomnětliví, a tak porušili podmínku a otvírali obálky. Prohlíželi je zvenku i zevnitř, dokonce i proti slunci, ale vůbec nic v nich nenašli. Někteří tiše brblali, jiní hlasitě nadávali a všichni hromadně odhazovali obálky do odpadkových košů, do kanálů nebo jen tak na ulici.

Prodavač ve stánku z toho byl nešťastný. Lámal si hlavu tím, jak má ještě zdůraznit čas k otevření obálky, jak přimět zájemce o víru, aby nemysleli jen na to, že něco zadarmo dostanou. Všechno úsilí bylo marné, ulicí poletovaly stovky obálek. Prodavač už chtěl zklamaně zavřít krám, když se u něho objevily

dvě děti. Pozorně ho vyslechly a obálky daly do brašny.

„Víte,“ prozradily prodavači, „náš tatínek se pořád hádá s maminkou a my bychom jim chtěly pomoci, aby se konečně domluvili a aby nám bylo zase doma dobře. Proto nutně potřebujeme víru.“

Ráno přiběhly děti celé rozesmáté znovu k prodavačí stánku. „Už je to u nás zase v pořádku! Daly jsme obálku mamince a tatínkovi u večere. Hned se do ní podívali, jenže z ní nic nevytáhli. Už jsme se začaly bát, že došlo k nějakému omylu, ale najednou mamka řekla: „Co kdybychom se zase jednou společně pomodlili?“ Tak jsme to udělali a pak jsme si dlouho povídali a rodiče se už vůbec nehádali a začali nám dávat pusy na dobrou noc!“

Prodavač se taky usmíval a vysvětlil dětem: „Udělal jste moc dobře, že jste se cestou nedívaly do obálky. Popletlo by vás to, že víru není vidět – a přesto koná zázraky skrze toho, kdo důvěřuje v její sílu. Už jste se o tom přesvědčily samy a můžete se přesvědčovat každý den!“

HLAS od Panny Marie č. 1/2008

Vítěz nad osudem je moudrost. (*Iuvenalis*)

Naučme se ukázat člověku přátelství dokud je živ, a ne až když umře.

(*F. S. Fitzgerald*)

Svíce, která rozdává tisíce plamínek, neztratí nic na své kráse...

Leckdy musíme sami jít svou cestou, sami růst, sami zráti. (*R. Lechhardt*)

Čas lidského života je kruh, ale nedovírající se a hodně šiřatý. (*Laub*)

MOTTA